

Ἔφηβος

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ "ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ,,

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΜΑΣ (Δυὸ γράμματα τῶν κ. Κ. ΜΠΕΡ-
ΖΑΝ καὶ Α. ΜΩΡΑΪΤΗ).—Α. ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ: Γὰ τ' Ἀκρι-
τικὰ τραγούδια. (Μελέτη).—ΣΤΕΛΛΑ ΤΑΡΛΑΖΗ: Γαλήνη.
—Κ. ΣΚΑΛΙΟΡΑΣ: Ἰδανικό. (Σκέψεις).—ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΓΑ-
ΒΡΙΗΛ: Ἀνοιξιάτικες σκέψεις.—Ν. ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ: Αὐτο-
βιογραφία.—ΛΟΥΛΑ ΓΙΑΝΝΕΤΣΟΥ: Θωμᾶς Φλαγγίνης
(Μελέτη).—ΑΛΕΞ. ΦΕΡΑΛΔΗΣ: Ἡ θάλασσα σὰν παράγον-
τας ἀναπτύξεως ἑνὸς ἔθνους.—ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ: Ἡ ἐκδοσὴ
μας.—Ἡ ΣΠΛΑ μας.—Μαίρη Κρητικοῦ—Συζητήσεις.—Τὸ
συσσίτιό μας.—Καθήκοντα — Συλλυπητήρια — Πρωϊνὲς ὀμι-
λίαι.—Ἡ πρώτη ἐκδρομὴ μας.—Ὁ σύλλογος τῶν ἀποφοίτων.

Μηνιαίος

№ 105

ΜΑΗΣ 1943

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ I

"ΕΦΗΒΟΣ"

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ "ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΤΑΞΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΚΩΣΤΑΣ ΣΚΑΛΙΟΡΑΣ

ΜΕΛΗ : ΣΤΕΛΛΑ ΤΑΡΛΑΖΗ, ΠΕΤΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΛΗΣ,
ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΓΑΒΡΙΗΛ, ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΤΡΩΝΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΔΡΧ. 1000.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 400.

ΕΦΗΒΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Α'. ΜΑΗΣ 1943 ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 1

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΜΑΣ

Για την έκδοσή μας λάβαμε από τον Διευθυντή μας κ. Κ. Μπερζάν και τον Συνδιευθυντή μας κ. Α. Μωραΐτην τὰ ἀκόλουθα γράμματα, καὶ τὰ δημοσιεύουμε μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ.

ΤΟΥ κ. Κ. ΜΠΕΡΖΑΝ :

Μικροί μου φίλοι,

Ἡ ἀνθρωπότης δλόκληρη διψᾷ γιὰ μιὰ νέα ζωὴ. Ὅλοι μας πιστεύουμε μὲ πίστη σὲ μιὰ πιδ εὐτυχισμένη αὔριον, πὸν θὰ μᾶς κἀνη νὰ ξεχάσουμε τὸν πόλεμο καὶ νὰ ξαναζωντανέψουμε. Καρτεράμε ἀπὸ τὴν μεγάλη ἱστορικὴ περίοδο πὸν ζοῦμε σήμερα νὰ ξεπροβάλη ἕνας νέος κόσμος πὸν θὰ ἔχη γιὰ πάντα νικήσει τὸν παλιό. Τότε ἀσφαλῶς μιὰ νέα νοοτροπία βγαλμένη ἀπὸ καινούργιες πεποιθήσεις καὶ ἀνάγκες θὰ κατευθύνῃ τοὺς ἀνθρώπους, ξυπνώντας μέσα τοὺς νέους δρόμους καὶ ἰδαγικά. Στὸ νέον αὐτὸν κόσμο θὰ χρειασθοῦν νέοι ἄνθρωποι μὲ προσπάθεια διανοητικὴ, ἐντατικὰ δημιουργικὴ, μὲ πειθαρχία καὶ βούληση, μὲ πνεῦμα περισυλλογῆς καὶ ἀναδιοργανώσεως γιὰ τὴν ἀνόρθωση τοῦ τόπου. Ἄνθρωποι δυνατοί, μαχητικοί, μὲ σώματα γερά, πνεύματα φωτεινὰ καὶ πρακτικὰ, μὲ χαρακτηριστὲς χαλύβδινους καὶ προσωπικότητα. Μὲ μιὰ λέξη ἄνθρωποι δημιουργικοί, πὸν θὰ πάρουν σὲ ἱκανὰ χέρια τὴν ζωὴν τοῦ τόπου καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσουν στὴν ἐπιτυχία.

Εἶμαι βέβαιος πὸς τὰ παιδιὰ τῆς «Συντροφιάς» σὰν καλοὶ Ἕλληνες, θὰ φροντίσουν νὰ εἶναι στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς προσπάθειας καὶ πὸς μὲ τὸν «Ἐφηβο» θὰ παρασύρουν στὸν ἱερὸν αὐτὸν καὶ σπουδαιότατον ἀγῶνα ὄχι μόνον ὄλα τὰ παιδιὰ του «Προτύπου Λυκείου», μὰ καὶ ὄλα τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ τὶς Ἑλληνοπούλες.

Τὸ εὐχομαι καὶ τὸ πιστεύω.

24-4-43 Δρ. Κ. Λ. ΜΠΕΡΖΑΝ

ΤΟΥ κ. Α. ΜΩΡΑΪΤΗ

Ἀγαπημένα μου παιδιὰ,

Ὅταν τελείως μόνοι σας σκεφθήκατε νὰ οργανώσετε τὴν «Συντροφία» σας καὶ ἤρθατε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰ σχέδια στὰ χέρια γιὰ νὰ μᾶς τὸ ἀνακοινώσετε καὶ νὰ σᾶς δώσουμε τὴν σχετικὴν ἄδεια καὶ βοήθεια, δὲν σᾶς δείξαμε ὄλη τὴν συγκίνησή μας. Σᾶς σφίξαμε βέβαια τὸ χέρι καὶ σᾶς ὑποσχεθήκαμε κάθε στήριξη στὴν προσπάθειά σας, ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ σᾶς

δείξουμε πόσο βαθειά ήταν η χαρά και η ικανοποίησή μας γι' αυτήν την εκδήλωσή σας. Τώρα που πρόκειται να εκδώσετε και το περιοδικό σας και μās ζητήσετε τις εύχές μας, τώρα μπορούμε να σās πούμε πώς η χαρά που μās δίνετε είναι πολύ μεγάλη· είναι η χαρά και η ικανοποίηση του ανθρώπου που αφιερώνει για ένα έργο όλες τις δυνάμεις του και βλέπει τους πρώτους καρπούς αυτής της προσπάθειάς του. Κι' αυτοί οι πρώτοι καρποί είναι αυτές οι ώραιες εκδηλώσεις σας—είναι η «Συντροφιά» που συμπήξατε, είναι οι συγκεντρώσεις στις οποίες συζητάτε διάφορα ζητήματα με πραγματικό ενδιαφέρον, είναι γενικώτερα το πνεύμα της αγάπης του συνόλου, που άρχισε να χαρακτηρίζη τις πράξεις σας—και μιὰ τέτοια εκδήλωση είναι κι' ο «'Εφηβός» σας.

Κι' ο κ. Μπερζάν σās το λέει κάθε μέρα, κι' εγώ σās το τονίζω πολύ συχνά, κι' οι καθηγηταί σας κάθε τόσο προσπαθούν να σās δώσουν να το καταλάβετε, πώς αυτό που πρέπει να καλλιεργήτε περισσότερο κι' από το μυαλό σας είναι η ψυχή σας. Δεν έχει δηλ. αξία ν' αποκτήσετε μόνον πολλές γνώσεις· τότε θα είσθε πλήρεις και πραγματικοί άνθρωποι, όταν πιστέψετε σε ώρισμένες ηθικές αξίες και τις τάξετε για οδηγό στη ζωή σας, όταν δηλ. αποκτήσετε ήθος. Κι' ακριβώς έδω οδηγεί ο δρόμος που παίρνετε με τον «'Εφηβό σας», γιατί είναι η εκδήλωση του αισθήματος που άρχισε να δημιουργήται μέσα σας, του αισθήματος του συνόλου, που είναι η βάση για τη δημιουργία ήθους πραγματικού. 'Απ' τη στιγμή που θα νοιώσης πώς ζώντας σ' ένα σύνολον ανθρώπων δεν πρέπει να φροντίζης μόνο για το άτομό σου, αλλά έχοντας την πίστη πώς αποτελείς ένα μέλος μιās ολόκληρης θα προσπαθής να δώσης όλες τις δυνάμεις σου για την ευτυχία του συνόλου, απ' τη στιγμή δηλ. που θα πής, πώς «θα δίνω αυτό που μπορώ και θα το δίνω όσο είναι δυνατόν πειο τέλεια στο σύνολο που ανήκω, γιατί στην ευτυχία του συνόλου θα βρω και τη δική μου ευτυχία», απ' τη στιγμή αυτή βρίσκεσαι στον σωστό κι' ηθικό δρόμο, που οδηγεί στην ευτυχία του 'Εθνους σου και στη δική σου ευτυχία. Κι' αυτό προσπαθούσαμε με τις κοινότητές σας να σās δώσουμε να νοιώσετε και γι' αυτό είναι μεγάλη η χαρά μας για την πρωτοβουλία της «Συντροφιάς» σας και του «'Εφήβου» σας.

Στην αρχαίαν 'Αθήνα, όταν το παιδί έφτανε στα 18 του χρόνια, κατατάσσταν στο σώμα των εφήβων, που ήταν το προσνάδιο των πραγματικών 'Αθηναίων πολιτών, δίνοντας τον εφηβικόν όρκο «οὐ καταισχυνῶ τὰ ὄπλα τὰ ἱερά...» 'Ας είναι, αγαπητοί μου φίλοι, η έκδοση του «'Εφήβου» σας το δόσιμο του όρκου του αρχαίου 'Αθηναίου συνομιλήκου σας. Κι' έχει η 'Ελλάδα μας ανάγκη από αξίους εφήβους, για να την κάμουν ύστερα σάν πλήρεις πολίτες ευτυχισμένη και ζηλευτή.

Με την αγάπη μου

A. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΑΚΡΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Βρισκόμαστε στα τέλη του 4ου αιώνα. 'Η Ρωμ. Αυτοκρατορία, που πραγματικά δεν υπήρχε, προσπαθούσε με διάφορα προσωρινά και άνικανα μέσα να σταματήσει για λίγο την κατάρευσή της. 'Ενα από τα μέσα αυτά ήταν και η συστηματική δργάνωση του σώματος των φρουρών των συνόρων. Βέβαια το μέσο αυτό δεν ήταν άγνωστο, αλλά συστηματοποιήθηκε και ρυθμίστηκε καλύτερα από το Διοκλητιανό. Στην αρχή η Ρωμ. Σύγκλητος συνήθιζε να στέλνη στα σύνορα διάφορα μικρά σώματα λεγεωναρίων, τους limitanei milites. 'Επειτα όμως η Βυζ. Αυτ. που την διαδέχτηκε, όργάνωσε το σώμα αυτό καλύτερα και μάλιστα επί 'Ιουστινιανού μαζί με τους στρατιώτες έστελναν στα φυλάκια των συνόρων και τις οικογένειές τους. 'Ετσι σχηματίσθηκαν διάφορες μικρές πόλεις αποτελούμενες από αυτούς τους στρατιώτες, που τους όνόμαζαν ακρίτες δηλ. φύλακες των άκρων. 'Επειδή όμως οι ακρίτες είχαν μεγάλες απολαβές, αναπτύχθηκε μεταξύ τους μιὰ τάξη αρχόντων, που έγκατεστάθησαν στις εύφορες πεδιάδες της Μικρασίας, σχηματίζοντας έτσι τις διάφορες μεγάλες οικογένειες, καθώς των Φωκάδων, των Σκληρών, των Κομνηνών κ. ά., Βέβαια δεν υπάρχει άμφιβολία ότι οι 'Ακρίτες ζούσαν ζωή σκληρή και επικίνδυνη, γιατί πολλές φορές αναγκάζονταν να πολεμούν με τους άπελάτες και τους Σαρακηνούς. 'Ο λαός όμως που αναγνώριζε το τι όφειλε σ' αυτούς, άρχισε να φτιάχνη διάφορα τραγούδια ύμνωντας τη ζωή και τους πολέμους τους. 'Ετσι,

σιγά σιγά, άρχισε η πρώτη κίνηση για τη δημιουργία των δημοτικών τραγουδιών του ακριτικού κύκλου.

Τα τραγούδια αυτά τα διαιρούμε κυρίως σε τρεις διαφόρους τύπους.

Στην πρώτη κατηγορία οι ακρίτες μās παρουσιάζονται σάν άνθρωποι που ξέρουν να χαίρονται τη ζωή μα που είναι σύγχρονα μπροστά στον κίνδυνο όρμητικοί, άφοβοι και δυνατοί. Τέτοιου είδους τραγούδια είναι αρκετά. 'Αναφέρω μονάχα το «Μικρό Βλαχόπουλο» που είναι χαρακτηριστικό στο είδος του και που μās φανερώνει τη θέληση και την άτρόμητη και γενναία καρδιά των ακριτών :

'Επήγε το Βλαχόπουλο στη Βίγλα να
[βιγλίση
Βλέπει Τουρκιά, Σαρακηνούς κι' 'Αράπη-
[δες κουρσάρους,
Οί κάμποι έπρασινίζανε, τὰ πλάγια κοκ-
[κινίζαν
'Αρχισε να τους διαμετράη, διαμετρημούς
[δέν είχαν.
Να πάη πίσω ντρέπεται, να πάη έμπρός
[τρομάζει.

'Από αυτούς τους στίχους καταλαβαίνουμε, τι μεγάλη ντροπή ήταν για έναν ακρίτα, να δειλιάζη μπροστά στον έχθρό. Προτιμούσαν να πέσουν πολεμώντας υπέρτερους έχθρους, παρά να παραδοθούν η να όπισθοχωρήσουν.

Στη δεύτερη κατηγορία αναφέρονται τα τραγούδια, τα σχετικά με τα κουρσέματα των διαφόρων πύργων. 'Οπως μās περιγράφουν τα τραγούδια αυτά, τα κάστρα τα υπερασπίζονταν βασιλοπούλες πολύ γενναίες, οι όποιες κατόρθωναν να αντιμετωπίζουν γενναία τον έχθρό, αλλά τέλος αναγκάζονταν να αυτο-

ΙΔΑΝΙΚΟ

Στά βάθη τῆς ψυχῆς μου τὰ μυστηριακά
 Ὀλανοιγμένα νοιώθω δύο μάτια ἄρμονικά.
 Κι' ὄλο μ' ἐκεῖνα βλέπω μιὰ λύρα μαγική...
 Ὡϊμέ! τὰ δάχτυλά μου δὲ φτάνουν ὡς ἐκεῖ.

ΠΑΛΑΜΑΣ — Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου—

Ἡ ψυχὴ κάθε ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς ζητάει συχνὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια βάρη. Τότε κινεῖται μὲ τὴ βάρκα τοῦ Ὀνειροῦ ἀπ' τ' ἄκρογιάλι τῆς ζωῆς γιὰ νὰ φτάσῃ, περνώντας τὸ πέλαγος τῆς Φαντασίας, Ἐκεῖ, σ' ἐκείνη τὴν ὑπόψια γῆς ποὺ ἀτενίζει στὸν ὀρίζοντα τοῦ Μέλλοντος καὶ ποὺ ἀφομοιώνεται σχεδὸν μὲ τὸ γαλάζιο ἄπειρο, σ' ἐκεῖνο τ' ἄσπιλο πάντα σημεῖο τοῦ ἀνθρώπινου λογισμοῦ, τ' Ἄφταστο, τὸ Ἰδανικό!

Τὸ Ἰδανικό εἶναι ἓνα στοιχεῖο βασικά ἀπαραίτητο γιὰ τὴν πνευματικὴν ἀνύψωση, τὸν ψυχικὸν ἐξευγενισμό κάθε ἀνθρώπου. Ἄς εἶναι ἓνα, ὅποιοδήποτε, γιὰτὶ ποιότητες δὲν ὑπάρχουν — τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίζεται κανεὶς γιὰ νὰ φτάσῃ ἢ καλύπτεται γιὰ νὰ κοντύνῃ τὴν ἀπόσταση ποὺ τὸν χωρίζει ἀπ' αὐτό, μποροῦν νὰ χαρακτηριστοῦν σὰν ὠραῖα ἢ ἄσχημα, εὐγενῆ ἢ ποταπά. Τὸ Ἰδανικό μένει ἄσπιλο.

Ἄς μὴ μᾶς σταματάει τὸ ὅτι εἶναι ἄφταστο, γιὰτὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ Ἰδανικό. Ἄν κανεὶς εἶχε φτάσει ὡς ἐκεῖ δὲ θάτανε πιά ἀγνό, θὰ τῶχε μολύνει ἢ ἀνθρώπινη ἀτέλεια. Τραβώντας μας ὁμῶς ἀδιάκοπα πρὸς αὐτὸ μᾶς δίνει τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς. Γιατὶ ζωὴ σημαίνει δόξα!

Γιὰ νὰ πλησιάσουμε τὸ Ἰδανικό

μας προσφέρουμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ ἄφταστου σκοποῦ. Κι' αὐτὴ ἡ προσπάθεια καταλήγει στὴ Δημιουργία. Νοιώθουμε τότε τὸ συγκινητικώτερο συναίσθημα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς, τ' ὁμορφότερο ἴσως δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τὴ *Χαρὰ τῆς Δημιουργίας!* Δὲν εἶναι τοῦτο ἀρκετό;

Ὅσο γιὰ ἓνα σύνολο μὲ κοινούς πόθους καὶ σκοποὺς θᾶπρεπε ἢ προταγῆ «ὑποταγῆτε στὸ Ἰδανικό καὶ ὑπακοῦστε στὸν ἡγέτη, στὸν ὁδηγὸ ποὺ θὰ σᾶς φέρῃ στὴν εὐτυχισμένη στέψη τῶν ἰδανικῶν σας προσπαθειῶν ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας κ' ὄχι ἀπὸ σφαλερὰ μονοπάτια». Βέβαια οὔτε κ' αὐτοὶ θὰ φτάσουν, ὅπως κανεὶς. Τὸ Ἰδανικό *πρέπει νὰ μείνει ἀνέγγιχτο* γιὰ νὰ μᾶς χαρίξῃ τὴ *Χαρὰ τῆς Δημιουργίας*.

Κι' ἀπ' τ' ἀκρογιάλι τῆς Ζωῆς θὰ κινοῦν πάντα λυτρωμένες ψυχές ποὺ τὰ ποθοφορτωμένα μάτια τους θ' ἀτενίζουν τὸν ὀρίζοντα τοῦ Μέλλοντος καὶ θὰ προσπαθοῦν Ἐκεῖ, μακρὰ, νὰ ξεχωρίσουν ἐκείνη τὴν ὑπόψια γῆς ποὺ ἀφομοιώνεται σχεδὸν μὲ τὸ γαλάζιο ἄπειρο, τ' ἀγνό στὸν ἀνθρώπινο λογισμό σημεῖο, τ' Ἄφταστο, τὸ Ἰδανικό!...

ΚΩΣΤΑΣ ΣΚΑΛΙΟΡΑΣ
 (Ε'. π. γυμνασίου)

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Εὐθυμες, χαρούμενες, αἰσιόδοξες, μὲ καλπάζουσα ταχύτητα, μοῦρχονται οἱ σκέψεις τὴν ἀνοιξη. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἡ βιεννέζικη μουσικὴ ποὺ ἀκούω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ τὶς κάνει ἔτσι, ἢ γιὰτὶ στ' ἀλήθεια ἡ ἀνοιξη μὲ πρόφτασε κ' ὅλας γιὰ νὰ μοῦ περάσῃ τὸν ὄρο τῆς τρελλῆς ξεγνοιασιάς, τῆς ἀνεξήγητης αἰσιοδοξίας. Εἶν' ἀλήθεια πῶς μόλις κανένα συννεφάκι ἄστατο καὶ σκανταλιάρικο κάνει πῶς σκεπάζει τὸν ἥλιο ἢ λογικὴ ἀρχίζει πάλι νὰ δουλεύῃ κανονικὰ κ' ἀμέριμνα. Ἄλλὰ τί μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν ὅταν τὸ πράσινο τῆς φύσης καὶ τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ κατρεφτίζονται στὴν ψυχὴ σου ὅσο ὑπάρχουν γύρω σου;

Τὶ τὸ πιὸ κατάλληλο γιὰ νὰ βρίσκεσαι σ' ἀρμονία μὲ τὴ φύση γιὰ νὰ εἶσαι καὶ σὺ ἀνοιξιάτικη ὅπως ὅλα γύρω σου;

«Ἀνοιξη στὴν Ἀθήνα». Ἔτσι θὰ τιτλοφοροῦσα ἓνα ἀπὸ τὰ ταμπλό μου, ἂν γεννιόμουν ζωγράφος. Ἐνα ταμπλό, ἔτσι ὅπως τὸ εἶδα προχτές ἀκόμα, ἓνα ἀπόγευμα, περνώντας σ' ἓνα δρομάκι χαμένο κ' ἄσημο τῆς Κυψέλης. Πράσινα χορτάρια γιὰ πεζοδρόμιο, ἓνα κλαρὶ μὲ ἄσπρα λουλούδια καὶ μπουμπούκια γερμένο πάνω ἀπὸ ἓνα τοῖχο, λίγα ρόδινα συννεφάκια μέσα σ' ἓνα μαβὶ φόντο. Φτωχὸ τὸ ταμπλό, ὁμῶς τὸ μόνο ποὺ μὲ συγκίνησε. Ἦτανε ἀπλό μέσα σὲ μιὰ φύση γαληνεμένη. Ἄν πάλι ἤμουν συνθέτης θάδινα τὸν ἴδιον τίτλο σὲ μιὰ μου σύνθεση, ἴσως ὄχι πολὺ μελωδική, ἂν τὸ τραγουδιστὸ κουτσομπολιὸ τῶν σπουργιτιῶν καὶ τῶν χελιδονιῶν πάνω στὰ σύρματα

τοῦ τηλεγράφου, οἱ λαρυγγισμοὶ τῆς σκλαβωμένης καρδερίνας μὲς ἀπ' τὸ κλουβὶ καὶ τὰ εἰδῶν εἰδῶν τραγούδια ποὺ ἀκοῦς περνώντας ἔξω ἀπ' ἀνοιχτὰ παράθυρα, ἂν παραδεχτοῦμε πῶς ὄλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν κάποια μελωδία.

Αὐτὰ ἂν ἤμουν ζωγράφος ἢ συνθέτης. Ἄλλὰ νὰ ποῦ δὲν εἶμαι, οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ μόνος μου θησαυρὸς, τὸ μόνο χάρισμα ποὺ μοῦ ἔδωκε ὁ Θεός, γιὰ νὰ καταφεύγω σὲ μέρες μεγάλης λύπης καὶ μεγάλης χαρᾶς, εἶναι ἡ ἀνάμνηση. Εἶναι αὐτὸ τὸ μοναδικό μου ταλέντο, νὰ μπορῶ νὰ θυμοῦμαι. Μὲ ἀναμνήσεις ξαναζῶ ὀλόκληρη ζωὴ.

Μόνο φοβοῦμαι ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔχω ξεφύγει ἀπὸ τὸ θέμα. Σκέψη δὲν ἔκανα καμμιά ὡς τώρα καὶ γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἔχω τὴν ἐντύπωση πῶς οὔτε πρόκειται νὰ κάνω. Ἡ σκέψη θέλει λογικὴ, θέλει ψυχραιμία, θέλει καιρὸ καὶ φύση ἀνάλογη, ἢ σκέψη θέλει χειμῶνα. Τώρα εἶναι ἀνοιξη, κ' αὐτὴ, μοῦ φαίνεται, δὲν ἀνέχεται παρὰ μόνο δυὸ ἀντιθέσεις: ὄνειρα καὶ δράση. Ἴσως αὐτὴ ἡ δεύτερη νὰ εἶναι κάπως ἑλλειπῆς σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀφοῦ παρὰ λίγο νὰ πλησιάσουμε τὰ πρῶτα, τὰ ὄνειρα, μιλώντας γι' ἀναμνήσεις θάθελα νὰ κλείσω τὰ μάτια μου, ν' ἀφήσω ἐλεύθερα τὸ μολύβι μου νὰ τρέξῃ πάνω στὸ ἄσπρο χαρτὶ τοῦ τετραδίου μου καὶ νὰ θυμηθῶ. Νὰ θυμηθῶ στιγμὲς χαρᾶς, μέρες εὐτυχίας, μέρες γεμάτες ἥλιο, γεμάτες λουλούδια, γεμάτες ἀνοιξη, μέρες ποὺ μόνο παιδιάστικες ψυχές θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουνε τόσο ὀλοκλη-

ρωματικά ευτυχισμένες, τόσο ήρεμα και συνάμα τόσο γεμάτες από παιγνίδια και χαρά.

"Ανοιξη στη θάλασσα : Δεν έχω παρά μονάχα ζωγράφιες μέσ' το μυαλό μου αλλά τι ζωντανές, τι ζωηρά χρωματισμένες !

Το σπίτι μας κοντά στην θάλασσα. Μπρός απ' το σπίτι μας το περιβόλι. Ένας κόσμος από χρώματα και δροσιά : βιόλες άσπρες και ρόδινα παρδαλά μοσχομπίζελα, μερικά δειλά ακόμα τριαντάφυλλα, κι' ο γέρο-περιβολάρης μας, ψημένος απ' τον ήλιο, με τη γάτα ξοπίσω του έρχεται να μās προϋπαντήσει.

"Επειτα είναι ή θάλασσα. Γαλαζοπράσινη σαν τον ουρανό και γεμάτη λές από χρυσόψαρα όταν ο ήλιος δύνει και της στέλνει τις τελευταίες του αναλαμπές. Νά όμως κι' ο κουβάς μου κι' οί φόρμες μου, άνακατεμένοι με βρεμμένη άμμο, και με μισοπεθαμένα και άκρωτηριασμένα καβούρια. Τι τραβούνε τά ξηρακι' αυτά !

Τώρα πάλι ο γυρισμός στην 'Αθήνα. Δεν ήτανε παρά μιá έκδρομή. Σ' όλη τη διαδρομή δεν χορταίνω να κοιτάζω απ' έξω να δώ τη θάλασσα και ν' αναπνεύσω άνοιξιότικο κι' άλατισμένο άερα. Οί παπαρούνες

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

—Κύριοί μου, επιτρέπατέ μου να σας παρουσιασθώ : ονομάζομαι : 'Αγαθάγγελος Τραμουνιάνας !! Φέρω δεκάξη Μαΐτους στην πλάτη και πάω τώρα να φορτωθώ τρέχοντας τον δέκατον έβδομο.

Χαρακτηριστικά : Δύο μέτρα μπόι,

που κρατώ σφιχτά στο χέρι μου ξεφυλίζονται μιá-μιá. Μπαίνουμε στην 'Αθήνα. Λές και μου κόψαν τά φτερά μου. Ξανάρχομαι στην πραγματικότητα, κάτω απ' τη λάμπα που με φωτίζει, πάνω στο γραφείο μου, μουντζουρωμένο με άτεχνα άνθρωπάκια, μπροστά στο τετράδιό μου. "Έξω είναι ακόμα άνοιξη, τά πουλιά φλυαρούνε ένοχλητικά, τά παιδιá τρέχουν με κάτι πατίνια στο πεζοδρόμιο που σου τρυπούνε τ' άφτιά...

Μεγάλες χαλάστρες όμως μου καναν αυτές οί άναμνήσεις ! "Έκθεση με θέμα την άνοιξη να τελειώνη με τόση άπαισιοδοξία, με τόση άκεφιά, ένω ήτανε, νομίζω, προμήνυμα ήλιόλουστης μέρας ! 'Αλλά προδίνουμε με τά ίδια μου τά λόγια : τάχουν αυτά τά μπερδέματα κι' οί 'Απριλιάτικες μέρες : πηγαίνεις τό πρωί στο σχολειό με ήλιο, σχολάς με συνεφιά, κάνεις τά μαθήματά σου ένω βρέχει κρουνηδόν, και άν καμμιá φορά τύχη να ξυπνήσῃ μέσ' στη νύχτα άντικρύζεις τό φεγγάρι μέσα σ' ένα όλοκάθαρο ουρανό να σε κοιτάζει με βλέμμα είρωνικό. Καμώματα του 'Απρίλη !

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΓΑΒΡΙΗΛ
(Στ. ν. Γυμνασίου)

όγκος βουβάλου, άλλοιθωρος απ' τό ένα μάτι, κουτσός στο δεξι πόδι τραυλός και μέσα σ' όλα και...κουφός.

"Αν δεν τρομάξατε, τολμώ να κάμω ένα βήμα ακόμα πρὸς τά πρόσω για να με θαυμάσετε καλύτερα.

Γεννήθηκα, παμφίλτατοι, τη μέρα που έπιασε φωτιά τό σπίτι μου, τη μέρα που πέθανε ο εξάδελφος του παππού μου, τη μέρα που ο ήλιος είχε όλική έκλειψη, τη μέρα που ο σεισμός έρήμωνε την Κόρινθο, τη μέρα, τέλος, που ο πατέρας μου τίναξε τά μυαλά του στον άερα για κάποια παληάνθρωπιά που είχε σκαρώσει. "Όπως βλέπετε, όλ' αυτά δεν είναι και τόσο ευχάριστα για τη μέρα που γεννιέται ο νεαρός βλαστός μιáς οίκογένειας. Και σαν να μην φθάνουνε όλ' αυτά, ήρθα στον κόσμο στις 13 του Φλεβάρη, μέρα Τρίτη και χρόνο δίσεχτο.

Προχωρώ. Είμαι ένας άνθρωπος παράξενος όπως άλλωστε όλες οί μεγάλες προσωπικότητες : είμαι άιμοβόρος, μ'άρέσει να βλέπω τον άλλον να υποφέρει να χύνη ποταμούς δακρύων, με λίγα λόγια να βασανίζεται ! "Αν μπορούσα θα σκότωνα με τά μεγαλύτερα μαρτύρια έναν άνθρωπο για να δώ πως κάνει στις τελευταίες του ώρες ! Τέτοιος είμαι. 'Η δόλια ή μάνα μου

μούλεγε πως είμαι ίδιος ο πατέρας μου στα ένστικτα και στη χρυσή του καρδιά. "Ας είναι, προχωρώ.

Θάθελα νάμαι κανένα άγριοπούλι να ζω μακριά απ' τους ανθρώπους, σε μιá έρημιά που να την ταραζούνε μονάχα τά ούρλιαχτά των άγριμιών και τό βουητό της θύελλας, μόνο και μόνο για νάμαι μακριά από τ' άγριότερα των ζώων που λέγονται άνθρωποι. Θάθελα νάχα για σπίτι μιá καλύβα μέσα σ' ένα δάσος από κυπαρίσσια για να μου θυμίζουνε τό γλυκό θάνατο. Θάθελα νάμωνα ένα έρπετό, να σέρνω με την κοιλιά, για να χτυπώ τους ανθρώπους από πίσω και δόλια. Μισώ την ανθρώπινη γενειά, τη συχαινύμαι. Θάθελα νάπνιγα τό σκυλολόι που έχει την άπαίτηση να λέγεται άνθρωπινη γενειά.

Μετά απ' όλ' αυτά νομίζω πως είμαι ο μόνος, άνθρωπος, που άντιπροσωπεύει και τιμά τον λογικό και πραγματικό κόσμο...

Ν. Ι. ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ
(Ε'. π. γυμνασίου)

ΘΩΜΑΣ ΦΛΑΓΓΙΝΗΣ

Την έποχή που ή 'Ελλάδα βρισκόταν κάτω από την Τουρκική κυριαρχία, πολλοί "Έλληνες που ζούσαν και δώ και στο έξωτερικό κατέβαλαν μεγάλες προσπάθειες για την διατήρηση της 'Ελληνικής φυλής. "Ένας απ' αυτούς τους μεγάλους ευεργέτες του 'Ελληνικού "Εθνους υπήρξεν ο Θωμάς Φλαγγίνης. Γεννήθηκε στη Βενετία τό 1579 και πέθανε τό 1648. "Αν και ήταν δικηγόρος στην ύπηρεσία της Βενετικής Δημοκρατίας δεν ξέχασε ποτέ την 'Ελλη-

νική καταγωγή του, έννοιωθε πάντα να σφύζει στις φλέβες του τό 'Ελληνικό του αίμα, και γι' απόδειξη της μεγάλης του αγάπης διέθεσε την τεράστια περιουσία του για χάρη των συμπατριωτών του και του έθνους. Τίποτα δεν μπόρεσε να του κλονίση την έθνική του συνείδηση ούτε τό μεγάλο άφομοιωτικό αυτό καμίνι που λεγόταν Βενετία. Τη διαθήκη του την έγραψε περίπου τό 1600 ίταλικά, στη Βενετία και τους Βενετούς άρχοντες παρακαλούσε να την εκτε-

λέσουν, όμως σ' αυτήν όλα ήταν διατεθειμένα για την Ελλάδα και τους Έλληνες. Για τη σκλαβωμένη πατρίδα, τη περιφρονημένη απ' τους κατακτητές, τη λησμονημένη απ' τους φίλους. Ίταλικά έγραψε τη διαθήκη του κι' όμως ότι έλεγε δεν ήταν παρά για την Ελλάδα. «Την προσφιλεστάτην μου πατρίδα» καθώς λέγει ο ίδιος. Απευθυνόταν στους Βενετούς κι' όμως ζητούσε να ευεργετηθούν απ' τὰ κληροδοτήματά του μόνον Έλληνες. Έλληνες θέλει τους δασκάλους του φροντιστηρίου, Έλληνες τους μαθητές, Έλληνες να μπαίνουν στο νοσοκομείο του, έλληνίδες κοπέλλες να προικοδοτούνται. Και τώρα θάθελα να πω δυο λόγια κάπως ιδιαίτερα για τὸ Φλαγγίνη. Ὁ πατέρας του ήταν απ' τὴ Κέρκυρα, ἡ μητέρα του απ' τὴν Κύπρο. Ἐμεινε ὀρφανὸς μικρὸς κι' ἀνατράφηκε απ' τὴ μητέρα του τῆς ὁποίας, ἐπῆρε και τὸ οἰκογενεικὸ ἐπώνυμον ἀντὶ τοῦ πατέρα του. Σπούδασε νομικὰ στὸ πανεπιστήμιο τῆς Πάδουας κι' ἐγινε διδάκτωρ τοῦ δικαίου. Τότε ἄρχισε ν' ἀνακατεύεται και στὴ διοίκηση τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος ποῦ εἶχε μεγάλη ἀκμὴ τὴν ἐποχὴ αὐτῆ. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἐγινε δικηγόρος τοῦ Δημοσίου κι' ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέση πενήντα

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΕΝΟΣ ΕΘΝΟΥΣ

Ἡ φυλὴ, ἡ ἱστορικὴ παράδοση, ἡ γεωγραφικὴ θέση ποῦ κατέχει ἓνα ἔθνος, ὁ ὕλικός του πλοῦτος, γιὰ νὰ περιοριστῶ στὰ σπουδαιότερα, ρυθμίζουν τὴν μοῖρα του και τὴν ἐξέλιξή του στὴν ἱστορία. Ἀπὸ ὄλους αὐτοὺς τοὺς παράγοντες κυριαρχικὴ

ὀλόκληρα χρόνια. Σὰν ἄνθρωπος φάνηκε μεγάλος πατριώτης και φιάνθρωπος. Εἶχε χαρακτηρη εὐθεῦ και τίμιο, και ἦταν μάλλον οἰκονόμος. Και πόση μεγάλη ἐκτίμηση εἶχε απ' τοὺς Βενετοὺς ἄρχοντες, μὰς τὸ δείχνει ἓνα ψήφισμα απ' τοὺς ἴδιους στὸ θάνατό του. Ἐνοιώσε ὁ Φλαγγίνης πὼς γιὰ τὸ σκλαβωμένο του ἔθνος ἡ καλύτερη εὐεργεσία ποῦ μπορούσε νὰ κάμη, ἦταν ἓνα σχολεῖο. Ἐνα σχολεῖο ποῦ νὰ βγάξη τοὺς καθοδηγητές και σωτήρες τῆς φυλῆς του. Τὸ νοιώθει καλά, κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ φούντωσε και θέριψε στὴ σκέψη του, και στὸ τέλος εἶδε τὴ πραγματοποίηση με τὴ θέληση τῆ δικῆ του, γιὰ τὴ ἄφησε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας του γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Κι' ἡ προσπάθεια τοῦ Φλαγγίνη δὲν πῆγε χαμένη, γιὰ τὸ Φλαγγινιανὸ φροντιστήριο, ὅπως ὠνομάστηκε, ἐγινε περίφημο σ' ὄλο τὸν ἑλληνισμό, γιὰ τὸ ἐγινε ὁ ἄσβυστος φάρος ποῦ βγαλε τοὺς πῶ πολλοὺς δασκάλους τοῦ γένους μας, τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ὄσωσαν τὴν Ελλάδα απ' τὸν ἀφανισμό.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΛΟΥΛΑ ΓΙΑΝΝΕΤΣΟΥ
(Στ. π. γυμνασίου)

σπουδαιότητα ἔχει ὁ πλοῦτος γιὰ τὸ ἔθνος ποῦ τὸν κατέχει πορεῖ νὰ κατευθύνῃ ὄλο τὸν κόσμο. Γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ὅμως τὸν πλοῦτο, πρέπει ν' ἀχῆ στὰ χέρια του τὸ ἐμπόριο και γιὰ νὰ γίνῃ μεγάλη ἐμπορικὴ δύναμη εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κυριαρχεῖ στὴ

θάλασσα.

Τὴν πρώτη ὠθηση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ θαλάσσιου ἐμπορίου τὴν ἔδωσε ἡ ἀνακάλυψη, ὅτι οἱ θαλασσινοὶ δρόμοι γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ἐμπορευμάτων με τὶς σχεδίες ἦταν πολὺ εὐκολώτεροι απ' τοὺς δρόμους τῆς ξηρᾶς. Σιγὰ-σιγὰ, με τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου, γεννήθηκε τὸ ἀνταλλακτικὸ ἐμπόριο, γιὰ τὸ προϊόντα μιᾶς περιοχῆς δὲν ἔφθαναν νὰ καλύψουν τὶς ἀπαιτήσεις ποῦ ἔδημιουργοῦντο απ' τὴν κατανάλωση. Και ἀκριβῶς με τὴ δημιουργία τοῦ ἀνταλλακτικοῦ ἐμπορίου ἐγένε κατανοητὴ και ἡ μεγάλη ἀξία τῶν θαλασσίων μεταφορῶν. Ἡ ἀνταλλαγὴ ἐμπορευμάτων με μακρυνές χώρες ἀύξανόταν, ἐφ' ὅσον τὰ ναῦλα γιὰ τὴ μεταφορὰ διὰ θαλάσσης ἦταν πολὺ φτηνότερα ἀπὸ τὰ ναῦλα τῶν κατὰ ξηρὰν μεταφορῶν. Ἀκόμα γινόταν γρηγορώτερα και τὸ ἐμπόρευμα δὲν εἶχε παρά μιὰ πολὺ μικρὴ φθορὰ.

Τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα ποῦ παρουσιάζουν οἱ θαλασσινές μεταφορές, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὡς τὰ σῆμερα, ἀπέναντι τῶν διὰ τῆς ξηρᾶς μεταφορῶν, τὰ καταλαβαίνουμε καλύτερα ἂν ἀναλογισθοῦμε ὅτι γιὰ πολλοὺς αἰῶνες, σχεδὸν ὡς τὶς μέρες μας, ἡ βάση τῶν μεταφορῶν τῆς ξηρᾶς ἦταν ὁ τροχός, ποῦ ἐκινεῖτο ἡ ζωντανὴ δύναμη.

Μόλις κατὰ τὸ 1829 ἡ ἀνακάλυψη τοῦ σιδηροδρόμου, ἀπὸ τὸν Στέφενσον, ἔφερε τὴν πρώτη μεγάλη ἐπανάσταση στὶς συγκοινωνίες τῆς ξηρᾶς, με τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ἀτμοῦ. Γιὰ πρώτη φορὰ τώρα ὁ τροχός γίνετα ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν δύναμη τοῦ ἀνθρώπου και τοῦ ζώου και μπορεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇ γιὰ τὴν κίνη-

σὴ του μιὰ φυσικὴ ἀνεξάντλητη δύναμη. Ἀπὸ τοὺς πρώτους κυλιόμενους κορμούς τῶν δένδρων ὡς τὶς τελειότερες ἄμαξες τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνα, δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ συγκοινωνίες τῆς ξηρᾶς εἶχαν κάνει μεγάλες προόδους. Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους στοὺς ὁποίους πρέπει νὰ προσθέσουμε τὶς δυσκολίες τοῦ ἐδάφους (βουνά, ποτάμια, κ.τ.λ.) οἱ κατὰ ξηρὰν μεταφορές ἦταν ἀσήμαντες και τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἐμπορίου γινότανε κυρίως διὰ θαλάσσης.

Οἱ θαλασσινές συγκοινωνίες πολὺ γρήγορα εἶχαν ἀνεξαρτητοποιηθῆ ἀπ' τὴ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου (ποῦ ποτὲ ὅμως δὲν ἔπαυσαν νὰ μεταχειρίζονται) και εἶχαν ἐγκαίρως χρησιμοποιήσει σὰν κινητήριο δύναμη, τὸν ἀέρα.

Ἐτσι τὰ ἱστιοφόρα ὑπῆρξαν τὰ πρώτα ἀξιόλογα μεταφορικὰ μέσα. Γι' αὐτὸ βλέπουμε ὅτι ὁ ἀρχαῖος πολιτισμὸς ἀναπτύχθηκε στὶς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Ἡ Ἀθήνα ἡ πλουσιώτερη και ἡ πῶ ἀνεπτυγμένη πόλη ὄλου τοῦ κόσμου, κατὰ τὸν Ε' π. χ. αἰῶνα, ὤφειλε τὴν ἀνάπτυξή της στὸ ὅτι ἦταν πρωτεύουσα ἓνός θαλασσινοῦ κράτους. Κατὰ τὸ μεσαῖωνα μάλιστα δὲν ἐμπορευόntonουσαν, παρά μόνον οἱ λαοὶ ποῦ εἶχαν ἀνεπτυγμένη συγκοινωνία, λόγω τῆς θέσεως των κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ και στοὺς νεωτέρους χρόνους ὅπου οἱ ἀποστάσεις ἔπαψαν νὰ ἔχουν τόσο μεγάλη σημασία και στὴν ξηρὰ ἡ θάλασσα μένει πάντα βασιλίσσα.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΑΛΕΞ ΦΕΡΑΛΔΗΣ
(Στ. π. γυμνασίου)

Μελαζύ μας

Η ΕΚΔΟΣΗ ΜΑΣ

Με συγκινημένη χαρά παραδίνουμε σήμερα στα χέρια σας και στην κρίση σας το πρώτο φύλλο του «Έφ ή β ο υ».

Είναι η κυριώτερη ομαδική πνευματική έκδήλωση της Συντροφιάς μας κι' ένα μέσο βασικά απαραίτητο για τη ψυχική ανύψωση των μελών της. Δεχτήτε το με στοργή κι' αγάπη. Χαρίστε μας τη συνεργασία σας, όχι για να δήτε στις στήλες μας τυπωμένο τ' όνομά σας μα καθρεφτισμένη την ψυχή σας, όχι από φτηνή φιλοδοξία, αλλά από βαθειά κατανόηση μιας αποστολής.

Διαβάστε με συμπάθεια το πρώτο φύλλο του «Έφ ή β ο υ» κυττάχτε σ' αυτό μόνο την προσπάθεια κ' ίσως να τ' αγαπήσετε.

Η «ΣΠΛΑ» ΜΑΣ

Η ίδρυση της «Συντροφιάς μαθητών του Προτύπου Λυκείου Αθηνών» πραγματοποιήθηκε από την πρωτοβουλία μερικών συμμαθητών. Ύστερα από συνεννοήσεις με την Διεύθυνση σχηματίστηκε ένας πυρήνας από 30 περίπου παιδιά, τα όποια συγκεντρώθηκαν στις 10 Φεβρ. 1943 σε ιδρυτική συνεδρία και ψήφισαν το καταστατικό και το πρώτο Διοικητικό συμβούλιο. Η ψηφοφορία ανέδειξε τους Άλεξ Φεράλδη και Κ. Κωνσταντινίδη από την Στ'. π., Κ. Σκαλιόρα και Ν. Κουντούρη από την Ε' π., Σ. Κασούτο και Α. Έρμολένη.

νην από την Στ'. ν., και Ίωάν. Κυριακόπουλον και Θ. Στρώνην από την Ε'. ν.

Στην πρώτη συνεδρίαση του Δ. Συμβουλίου έγινε μυστική ψηφοφορία και εξελέγησαν: Πρόεδρος Κ. Κωνσταντινίδης. Αντιπρόεδρος: Ν. Κουντούρης, Γ. Γραμματέας: Α. Φεράλδης. Διευθυντής περιοδικού: Κ. Σκαλιόρας. Ταμίας: Α. Έρμολένης. Είδικοι γραμματείς Σ. Κασούτο και Θ. Στρώνης και Σύμβουλος: Ι. Κυριακόπουλος.

Ύστερα όμως από μιὰ διαφωνία που είχε ως συνέπεια την παραίτηση του Δ. Συμβουλίου συγκλήθηκε μιὰ έκτακτη συνέλευση, για να ψηφισή ην νέο Διοικητικό Συμβούλιο.

Η ψηφοφορία είχε ως αποτέλεσμα την επανεκλογή των παλαιών διοικητικών μελών. Άλλαξε μόνο η μορφή του Συμβουλίου και κατάληξε στην ακόλουθη: Πρόεδρος: Α. Φεράλδης. Αντιπρόεδρος: Ν. Κουντούρης Γ. γραμματέας: Κ. Κωνσταντινίδης. Διευθυντής περιοδικού: Κ. Σκαλιόρας. Είδικοι γραμματείς Σ. Κασούτο και Θ. Στρώνης και Σύμβουλος Ι. Κυριακόπουλος, Ταμίας Α. Έρμολένης.

ΜΑΙΡΗ Δ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Νομίζουμε πως θάταν άσυγχωρητη παράλειψη να μην αναφερθί στο πρώτο φύλλο του «Έφ ή β ο υ» το όνομα της Μαίρης Δ. Κρητικού, που άν ζούσε θάταν από τα πιό ζωντανά και παραγωγικά στοιχεία του.

Για όσους δέν την έγνώρισαν θά την βρούν ολόκληρη στο παρακάτω γράμμα που έστειλε μόλις τέλειωσε το σχολείο στη διεύθυνση του Λυκείου μας, λίγους μήνες πριν πεθάνει.

Σεβαστή μου Κυρία και Κύριε Διευθυντά,

Τριάντα του Σεπτέμβρη 1936 και τριάντα του Σεπτέμβρη 1942. Έξη ολόκληρα χρόνια που γρήγορα κύλησαν μέσα στη στοργή και στη χαρά. Σήμερα, 30 του Σεπτέμβρη, μέρα που απ' τα δάκρυα της ψυχής μου δέν μπορώ να δω και τόσο φωτεινή, φεύγουμε άν και δέν είναι αυτή ή κατάλληλη λέξη, γιατί όσο και ν' απομακρυνθούμε ή σκέψη μας πάντα γύρω του θά φτερουγίζει φεύγουμε απ' το σχολείο τ' αγαπημένο, το μοναδικό. Φεύγουμε από κοντά σας.

Τό ευχαριστώ θέλω να πώ, την ευγνωμοσύνη μου θέλω να δείξω, κι' όμως λόγω δέ βροίσκω. Τι λέξεις ευχαριστήριες μπορούν να ειπωθούν για τό μεγάλο σας Έργο, γ'α την άπεραντη στοργή σας;

Θυμάμαι την πρώτη μέρα του σχολού μας. Τριάντα του Σεπτέμβρη του '36. Ένα μικρό παιδάκι προχωρεί σαν φοβισμένο, πίσω απ' τα φουστάνια της μάννας του. Προχωρεί στη μεγάλη αίθουσα που στο βάθος είναι τό γραφείο του κ. διευθυντού. Η καρδιά του πηγαίνει να σπάση από φόβο κι' αγωνία. Άλλά, ώ θαύμα, μόλις αντικρύζει τό φωτεινό χαμόγελό σας, σαν την πάχη που διαλύεται από κάποια άχτίδα ήλιου, έτσι κ' ή τρομάρα μου πέταξε. Κι' άνοιξα τότε την καρδιά μου και παρέδωσα την ψυχή μου ολόκληρη σέ Σας.

Πέρασαν μήνες, πέρασαν χρόνια ζωής ολάκερης, γλυκειάς. Οι μέρες φεύγουν όμως γρήγορα. Πότε άνοιξιάνικες μα κάποτε και φθινοπωρινές. Ποτέ όμως χειμωνιάτικες, γιατί ύστερα απ' τή μπόρα

επρόβαλλε ό ήλιος. Έφεγγε τό χαμόγελό σας.

Περνούν όμως γρήγορα, και χάνονται.

Και να έρχεται ή 30 του Σεπτέμβρη 1942. Η τελευταία μέρα του σχολού. Όλοι μαζί θά σās άποχαιρητήσουν και Σεις θά τους καμαρώνετε. Έγώ όμως δέν θά μπορέσω να μιλήσω. Δέν θά μπορέσω και μπρός στους άλλους να σās ευχαριστήσω. Να ευχαριστήσω Σας, τους καλούς μας κ. καθηγητές. Δέν θά μπορέσω να ευχαριστήσω την ψυχή του μεγάλου και του πιό αγαπημένου μου δασκάλου, του Γιάννη Άλεξανδρόπουλου. Πολλά θέλω ακόμη να σās πώ αλλά τα μάτια μου βουρκώνουν και δέν ξεχωρίζω πιά τί γράφω.

Τελειώνω όμως με την υπόσχεση να φανώ άντάξιά σας, ώστε να μπορώ να λέω πάντοτε στον πατέρα μου όφείλω τό ζήν και στο δάσκαλό μου τό εφ' ζήν».

Με άπειρη ευγνωμοσύνη
ή μαθητριά σας

ΜΑΙΡΗ Δ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Ένας από τους σκοπούς της ΣΠΛΑ είναι και ή όργάνωση των συζητήσεων πάνω σε διάφορα θέματα, που μπορεί να προτείνη κάθε μέλος της Συντροφιάς. Η «έλευθερία της βούλησης» τέθηκε σαν πρώτο θέμα, που συζητήθηκε κι' όλας με Εισηγητή τον Γραμματέα της «ΣΠΛΑ» συμμαθητή Κ. Κωνσταντινίδη και την συμμαθήτριά Λ. Γιανέτσου.

Δέν νομίζω πως θάταν τολμηρό την πρώτη μας αυτή συζήτηση να την παραδεχτούμε σά μιὰ έπιτυχία της συντροφιάς, γιατί και μ' ενδιαφέρον εξέλιχτηκε και μ' άρκετη τάξη. Σαν παράπονο θάχαμε να πούμε πως μ' όλο που τό ενδιαφέρον όλων μας

ήταν μεγάλο, λίγοι λάβαν μέρος στη συζήτηση. Και τώρα ή παράκλησή μας είναι: Στην έρχόμενη συζήτηση γύρω από τους Θρησκευτικούς διχασμούς «Εικονομαχίας και εικονολατρείας» ν' αναμιχθούν περισσότεροι, κι' όλοι ακόμη αν είναι δυνατό.

ΤΟ ΣΥΣΣΙΤΙΟ ΜΑΣ

Πάντα άγρυπνη, πάντα άνοιχτή είν' ή καρδιά όλων των παιδιών του σχολείου μας για τὰ συσσίτια.

Με τη συμμετοχή των περισσότερων εξασφαλίζεται άδιάλειπτα τὸ καθημερινὸ καὶ σχετικά περιποιημένο φαγάκι για τὸς 22 μικρούς μας σιτευόμενους.

Με τὴν πρωτοβουλία τῆς κοινότητας τῆς Ε' π. γυμν. ὁ ἐβδομαδιαῖος ἔρανος κάθε μιανῆς τάξης, σὰν ἕνας πόρος κι' αὐτὸς για τὴ συντήρηση καὶ καλύτερη του συσσιτίου, συνεχίζεται ἀδιάκοπα. Μάλιστα τὶς μέρες τοῦ Πάσχα μαζεύτηκαν αὐγά καὶ μαγειρεύτηκε πολὺ περιποιημένο φαγητό. Ἀκόμη ζυμώθηκαν ἀπὸ τὴν Στ' ν. γυμνασίου τσουρέκια, τὰ ὅποια καὶ μοιράστηκαν. Ἐλπίζουμε νὰ συνεχιστῆ καὶ ν' αὐξηθῆ ἀπ' ὄλους μας ἡ φροντίδα για τὴ διατροφή κι' ἄλλων ἀδερφίων Ἑλληνόπουλων.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Στὴ Βούλα ὑπάρχει, ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ «Ἀσκληπιεῖον» μέσα στὸ ὅποιο ὑπάρχουν καθλωμένα πολλὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας μας καὶ περνοῦν πολλές ὄρες ὀδυνηρές. Στὶς ἐφημερίδες εἶχε δημοσιευθῆ παράκληση αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ποὺ ζητοῦσαν ἀπὸ μᾶς τοὺς ὕγιεις συνομιλήκους των βιβλὰ διάφορα για νὰ ἀπασχολοῦνται. Ἐμεῖς ἀμέσως μα-

ζέψαμε 100 περίπου βιβλὰ τὰ ὅποια καὶ θὰ πᾶμε φροντίζοντας νὰ τοὺς δώσουμε μαζί καὶ ἄλλη ψυχαγωγίαν. Εἶναι ἐπιβεβλημένα καθήκοντα ποὺ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνᾶμε.

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

Στὶς 24 Μαρτίου πέθανε ξαφνικὰ ἡ ἀδελφὴ τοῦ καθηγητῆ μας κ. Β. Λαούρδα. Ὁ θάνατος ἑνὸς προσώπου τόσο ἀγαπημένου ὑπῆρξε για τὸν ἀγαπητό μας καθηγητὴ μιὰ σκληρὴ δοκιμασία. Παρακαλοῦμε τὸν κ. Λαούρδα νὰ πιστέψῃ πὼς συμμερίζομαστε ὄλο τὸ πένθος του.

ΠΡΩΪΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

Τὴ φετεινὴ χρονιά οἱ πρωινὲς ὁμιλίες συστηματοποιήθησαν. Μαθητὲς καὶ μαθήτριες τῆς 5ης καὶ 6ης γυμνασίου π. τύπου μιλῆσαν με διάφορα θέματα. Μέχρι σήμερα μίλησαν οἱ συμμαθητὲς μας. Ν. Κουντούρης (ε' π.) με θέμα: «Φιλοδοξία καὶ ματαιοδοξία», Ἄλεξ Φεράλδης (στ' π.) με θέμα: «Ἡ ἐργασία καὶ ἡ δράση φέρνουν τὴν χαρὰ», ἡ Λ. Γιανέτσου (στ' π.) με θέμα: «Θωμᾶς Φλαγγίνης» ὁ Γ. Ἀσλάνογλου (στ' π.) με θέμα: «Τὸ καουτσούκ» καὶ ἡ Εὐτ. Σταθοπούλου (ε' π.) με θέμα: «Ἑλληνίδες».

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη ἐκδρομὴ μας ἔγινε στὶς 20 Ἀπριλίου στὴν Πεντέλη. Ἐλαβαν μέρος οἱ τέσσερις μεγαλύτερες τάξεις τοῦ γυμνασίου. Ἡ μετάβαση κι' ἡ ἐπιστροφή ἔγινε μ' ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο κι' ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ τὸ ταξίδι, ὅπως πολὺ ὠραία ἦταν καὶ ἡ τοποθεσία. Εἶχαμε πολὺν καιρό, με τὶς γνωστὲς συγκοινωνιακὲς

δυσκολίες, νὰ πᾶμε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἡ ἐπαφὴ ποὺ εἶχαμε με τὸ ὑπαίθρο, καὶ μάλιστα σὲ μιὰ μέρα τόσο ὠραία ἀνοιξιάτικη, μᾶς χάρισε μιὰ πολὺ μεγάλη χαρὰ.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΜΑΣ

Ὁ Σύλλογος τῶν ἀποφοίτων τοῦ Προτύπου Λυκείου Ἀθηνῶν τὴν Τετάρτη στὶς 1ης Ἀπριλίου σὲ γενικὴ συνέλευση ἐξέλεξε τὸ διοικητικὸν συμβούλιον, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ 7 μέλη.

Ἐξελέγησαν: Ὁ Ἄττας Ἴνος, Στασινόπουλος Νίκος, Φιλίππου Σοφία, Κυτριλάκη Μαίρη, Φιλίππου Ἑλένη, Ματθιοπούλου Κατίνα, Ξύδης Ἀντώνιος. Ἀπ' αὐτοὺς ἐξελέγη πρόεδρος ὁ Ἄττας Ἴνος, γραμματεὺς Φιλίππου Ἑλένη καὶ ταμίας Στασινόπουλος Νίκος.

Ὁ Σύλλογος ἰδρύθη ἀπὸ τοὺς ἀ-

ποφοίτους τοῦ 1940. Ὡς τὰρ ἔχουν γίνει ὁμιλίες με τὰ ἐξῆς θέματα:

Πόλεμος καὶ Εἰρήνη τοῦ Τολστόϊ, τὸ ἔργο τοῦ Καβάφη, τὸ ἔργο τοῦ Σικελιάνου, τὸ Gsne With the Nind τῆς Michel, τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι, τὸ ἔργον τοῦ Σοπέν, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπίσης ἔγιναν συζητήσεις για τὰ ἐξῆς θέματα:

Ἡ Ἔννοια τοῦ Ἔθνους, ἡ μεταπολεμικὴ γυναῖκα, ἡ μεταπολεμικὴ ζωὴ. Ἐγινε ἀκόμα καὶ μιὰ μουσικὴ συγκέντρωση.

Ἀπὸ πρωτοβουλία τοῦ ἴδιου συλλόγου ἔγινε καὶ τὸ φιλολογικὸ μνημόσυνο τῆς πολὺκλαυστης τελειοφοίτου τοῦ σχολείου μας Μαίρης Κρητικοῦ. Στὸ μνημόσυνο αὐτὸ εἶχαν μιλήσει: Ἡ Μ. Κυτριλάκη, Ἑλένη Φιλίππου, Λ. Λ. Γιανέτσου, κ. Λαούρδας καὶ κ. Μπερζάν.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ

“ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΜΑΘΗΤ. ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.,

Ἄρθρο 1. — Ἐπωνυμία.

Ἰδρύεται σύλλογος με τὴν ἔπωνυμία «Συντροφία μαθητῶν Προτύπου Λυκείου Ἀθηνῶν» (ΣΠΛΑ).

Ἄρθρο 2. — Σκοπὸς - Μέσα.

Σκοπὸς τῆς ΣΠΛΑ εἶναι: 1) Ν' ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς, 2) νὰ καλύτερῆ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ψυχικὴν τους καλλιέργεια καὶ 3) νὰ δημιουργῆ πύρηνον για ν' ἀνυψωθῆ τὸ ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ ἐπίπεδο ὄλων τῶν μαθητῶν τοῦ Λυκείου.

Μέσα για τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ εἶναι ὁμιλίαι, συζητήσεις πάνω σὲ καθορισμένα θέματα, ἔκδοσις περιοδικοῦ, γιορτὲς, ἐκδρομὲς, ἐπισκέψεις.

Ἄρθρο 3. — Μέλη.

Τὰ μέλη εἶναι ἔνεργα καὶ ἐπίτιμα. Ἐνεργὰ εἶναι μόνο μαθητὲς τῶν τεσσάρων μεγαλύτερων τάξεων τοῦ γυμνασίου. Για νὰ γίνῃ δεκτὸ ἕνα μέλος, ὑποβάλλει στὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον γραφτὴ αἴτηση με σύσταση τριῶν ἄλλων μελῶν. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον με μυστικὴ ψηφοφορία, ἐφ' ὅσον ἡ αἴτηση συγκέντρωσε τὰ 3/4 τῶν ψήφων του, τὴν κάνει δεκτὴν.

β) Ἐπίτιμα εἶναι:

1) Τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ τοῦ Σχολείου. 2) Μπορεῖ νὰ ὀνομαστοῦν ἀπὸ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον ἐπίτιμα μέλη, παλαιὰ ἔνεργα μέλη ποὺ εἶχαν ἐπιδείξει ἐξαιρετικὴν δράσιν καὶ ἀφοσίωσιν στοὺς σκοποὺς τῆς Συντροφίας τὸν καιρὸ τῆς φοίτησός τους στὸ Λύκειον.

Τὰ ἐπίτιμα μέλη ἔχουν δικαίωμα νὰ

παρευρισκονται στις γενικές συνελεύσεις, χωρίς δικαίωμα ψήφου, να παρακολουθούν τις διάφορες σύγκλησες της Συντροφιάς, χωρίς να έχουν οικονομικές υποχρεώσεις. Επίσης επίτιμα μέλη μπορούν να όνομαστούν από τὸ Διοικητικό Συμβούλιο ἐκλεκτά πρόσωπα τῆς κοινωνίας, πού έχουν διακριθῆ στήν ἐκπαίδευση, τὴν ἐπιστήμη ἢ τις τέχνες.

*Άρθρο 4. — Θητεία μελῶν.

Ἡ θητεία τῶν ἐνεργῶν μελῶν διαρκεῖ ὅσο φοιτοῦν στό Λύκειο.

Ἡ ιδιότητα τοῦ ἐπίτιμου μέλους διατηρεῖται ἰσόβια, ἐκτός ἂν τὸ Διοικητικό Συμβούλιο γιά σοβαροὺς λόγους ἀκυρώσει τὴν ἐκλογή του.

Τά ἐνεργά μέλη χάνουν τὴν ιδιότητά τους καί διαγράφονται :

1) Ἄν δέν δίνουν τακτικά τις συνδρομές τους 2) Μὲ ἀπόφαση τοῦ Δ. Σ. παρμένη ἀπό τὰ 3/4 τῶν μελῶν του, γιά ἀνάρμοστη διαγωγή ἢ χαρακτηριστική ἀμέλεια καί ἀδιαφορία γιά τὴν προαγωγή τῶν σκοπῶν τῆς Συντροφιάς.

*Άρθρο 5. — Δικαίωμα ἐγγραφῆς καί συνδρομῆς.

Κάθε ἐνεργὸ μέλος πληρώνει δικαίωμα ἐγγραφῆς καί μηνιαία συνδρομῆ. Τά ποσά ὀρίζονται ἀπό τὸ Δ. Σ. στή ἀρχὴ κάθε σχολικοῦ ἔτους.

Ἡ τακτικὴ γενικὴ συνέλευση συγκαλεῖται κάθε μῆνα. Τὸ Δ. Σ. μπορεί νὰ καλῆ ἐκτακτὰ τὴν γενικὴ συνέλευση ὅταν τὸ κρίνει ἀναγκαῖον. Επίσης τῆ σύγκληση ἐκτακτῆς γενικῆς συνέλευσης ἔχουν δικαίωμα νὰ ζητήσουν με γραφτὴ αἴτηση τὸ 1/3 τουλάχιστον ἀπό τὰ τακτικά μέλη πού ἔχουν ἐκπληρώσει τις ὑποχρεώσεις τους πρὸς τὴ Συντροφιά.

*Άρθρο 6. — Γενικὴ συνέλευση.

Ἡ ἐτήσια τακτικὴ γενικὴ συνέλευση ἐκλέγει τὸ Δ. Σ. καί τοὺς ἐλεγκτῆς τῆς οικονομικῆς διαχείρισης. Ἡ Γεν. Συνέλευση θεωρεῖται ὅτι ἔχει ἀπαρτία ὅταν εἶναι παρόντα τουλάχιστον τὰ 3/4 ἀπό τὰ τακτικά μέλη. Τὸν πρόεδρο, τὸν γραμματέα καί τοὺς ψηφολέκτες τῆς Γενικῆς Συνέλευσης, ἐκλέγουν τὰ μέλη δι' ἀνάσσεως τῆς χειρός.

*Άρθρο 7. — Δίοικηση.

Ἡ Συντροφιά διοικεῖται ἀπό ὄμελῆς Συμβούλιο πού ἐκλέγεται ἀπό τὴν Γενι-

κὴ Συνέλευση με μυστικὴ ψηφοφορία. Στὸ συμβούλιο αὐτὸ λαμβάνουν μέρος ἀπὸ κάθε τάξη δύο ἀντιπρόσωποι. Τὰ μέλη τοῦ Δ. Σ. ἐκλέγουν μεταξύ τους τὸν πρόεδρο, τὸν ἀντιπρόεδρο, τὸν γενικὸ γραμματέα, τὸν Διευθυντὴ τοῦ περιοδικοῦ καί τὸν Ταμία.

Τὸ Δ. Σ. μπορεί νὰ διορίσῃ ἕνα ἢ περισσότερους ἐιδικούς Γραμματεῖς ὕστερα ἀπὸ πρόταση τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα, εἴτε ἀπὸ τὰ μέλη του, εἴτε ἀπὸ ἄλλα μέλη τῆς Συντροφιάς. Ὁ πρόεδρος συγκαλεῖ τὸ Δ. Σ., προεδρεῖ στίς συνεδριάσεις του καί ἐκπροσωπεῖ τὴν Συντροφιά ἀπέναντι στή Διεύθυνση τοῦ Λυκείου τῆς καί ὄπου ἄλλοῦ χρειαστῆ.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος ἀναπληρώνει τὸν πρόεδρο στὰ καθήκοντά του, ὅταν αὐτὸς ἐμποδίζεται.

Ὁ Γ. Γραμματέας με τὴν βοήθεια τῶν ἐιδικῶν γραμματέων κρατᾷ τὰ πρακτικά τῶν Συνεδριάσεων τοῦ Δ. Σ. καί τὴν ἀλληλογραφία τῆς συντροφιάς.

Ὁ Ταμίας διαχειρίζεται τὰ οικονομικά τῆς Συντροφιάς κρατῶντας τὰ σχετικὰ βιβλία. Ὁ ταμίας κρατᾷ ἐνῆμερο με σχετικὴ ἐκθεσὴ του τὸ Δ. Σ. σὸ τέλος κάθε μῆνα, κι' ἐλέγχεται ἀπὸ 2 ἐλεγκτῆς πού τοὺς διορίζει ἡ Γεν. Συνέλευση, σὸ τέλος κάθε ἔτους. Ἡ ἐκθεση τῶν ἐλεγκτῶν ὑποβάλλεται στή Γεν. Συνέλευση.

Ὁι ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. ὅταν δέν ὀρίζεται ἄλλοιῶς μέσα σὸ Καταστατικό, παίρνονται κατὰ πλειοψηφία τῶν παρόντων μελῶν. Γιά νὰ εἶναι ἐγκυρὴ μιὰ ἀπόφαση τοῦ Δ. Σ. πρέπει νὰ εἶναι παρόντα τουλάχιστο 5 μέλη. Στὴν περίπτωση ἰσοψηφίας νικάει ἡ ψηφὸς τοῦ προέδρου.

Ὅταν ἕνα μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου παραιτηθῆ, συγκαλεῖται Γεν. Συνέλευση καί ἐκλέγεται ἄλλο ἀπ' αὐτῆν.

*Άρθρο 8 — Τροποποίηση Καταστατικοῦ

Τὴν τροποποίηση τοῦ παρόντος καταστατικοῦ ἔχει δικαίωμα νὰ ἐνεργῆ μόνον ἡ Γεν. Συνέλευση με πλειοψηφία τουλάχιστον τῶν 3/4 τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς Συντροφιάς.

*Άρθρο 9. — Διάλυση.

Ἡ διάλυση τῆς συντροφιάς ἀποφασίζεται ἀπὸ τὴν Γενικὴ Συνέλευση με πλειοψηφία τῶν 4/5 τῶν τακτικῶν μελῶν καί ἐάν ὑπάρξῃ περιουσία, ὑποχρεωτικά χρίζεται σ' ἕνα φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα.